Valdemar Sejer.

af

B. S. Ingemann.

Anden Del.

(Fortsat.)

„Ligegyldig forlod Kongen os visselig ikke" — tog Audacia Ordet igen, — „og, som jeg hører, har han strats forladt sin unge Dronning, for at drage i en ædelig Kamp."

„Ah Tidsfordriv, ah Adspredelse!" — svarede Berengaria bitter — „hvor længe skal en ung, elskværdig Prindsesse, som ofrer alt for at benaades med en Kongehaand — hvor længe skal sligt troskyldigt Offerlam holde Kongørnen tilbage fra Fjeldet og Valpladsen? — ret saa! han søger det større Bytte og bekymrer sig ikke om Smaaligheder."

„Jeg tror at kende Mændenes Hjerte bedre!" — sagde Audacia — „men skeet er skeet. Paa den stolte forvildede Kongesøn vil vi nu ikke mere harmes! Han har Fjender nok i Verden, og han maa skynde højt, hvis de ikke skal naa ham."

„Hvad Ræd har hun?" — spurgte Prindsessen — „han staar jo som en Kæmpe blandt Dværge og har desuden baade Keisser og Pave til Ven."

„Men Keisser og Keisser ere nu to, som I ved, og faar Philip Overhaand, som hele Nordtyskland nu haaber, saa kan den Tid vel komme, da hverken Keisser Otto eller Paven kan redde Kongen af Danmark."

„Lad eders dristige Gemal kun vogte sig, kære Audacia!" — sagde Berengaria og hævede Pegefingeren advarende — „sender Valdemar atter en Hær til Schwerin, vil der maaske næppe mer blive Dands i disse Sale. Og nu lev vel, kære Veninde! I ser, jeg er kold og rolig igen, som det sig bør. Lad den Svaghed, jeg har røbet eder, være en evig Hemmelighed imellem os! og hvad I saa hører om mig, saa tro dog aldrig, jeg er slig en nervesvag, smeltende Maanestins-Dame, som en Mand kan forstyrre Hovedet paa! Der rinder ogsaa Kongeblod i mine Aarer."

Med disse Ord afbrød Prindsessen den fortrolige Samtale. Uden med en Mine at røbe sin Sjæls Tilstand, tog hun Afsked med Greverne af Schwerin og lovede at besøge Grevinde Audacia igen, naar Grev Henrik en Gang gjorde Alvor af sin Valfart til det hellige Land.

Vinteren kom og nødte Valdemar til at ende det liflandske Korstog. Hvad der var skeet for Kristendommens Udbredelse saa han vel, var ikke tilstrækkeligt, og for at grunde sit verdslige Herredømme i Landet, behøvede han en langt større Baabenmagt. Sit faste Slot paa Ösel havde han selv maattet afbrænde, og da han saa sit eget overilede Værk opgaa i Flammer for sine Øjne, svor han højt og dyrt, at hvis han ikke levede den Dag, da det hele Land var kristnet og banet, vilde han ikke nævnes den store Valdemars Søn.

Medens Kongen drog tilbage med Hæren, blev Ærkebisp Andreas i Riga, hvor han tilbragte Vinteren med at oplyse og forklare Davids Psalmer for Klerkene.

Kongen var kommen tilbage til Ribehus med en Sejer over sig selv, som var større, end om han havde erobret et Rige. Hans Aasyn var roligt og tilfreds, og Dagmars Glæde var stor, da hun saa ham. Hun fortalte ham strats med barnlig Oprigtighed alt, hvad hun i hans Fraværelse havde tænkt og drømt og opleret, hvorledes hun havde lært at kende og elske hans Folk, og hvor inderligt hun havde længtes efter ham og bedet for ham.

Han sluttede hende rørt i sine Arme, som den reneste, uskyldigste Kvinde, hvem det i denne fordærvede Verden synes forbeholdt kun at se det skønne og gode og bede kærlig for hver syndig og vildfarende Sjæl, som en Søster.

Sammenkomsten med Bisp Valdemar paa Sjøborg og det Løfte, hun havde taget af ham, hvis han blev fri, var den vigtigste Nyhed, Dagmar havde at meddele Kongen ved hans Hjemkomst. Hun havde uden at vide det, truffet det lykkeligste Øjeblik til at røre Kongens Hjerte, ved en tro og sandbru Beskrivelse over den Tilstand, hvori hun havde set hans ulykkelige Fiende, og hendes gentagne Bøn om Barmhjertighed og Naade for den virkelig forurettede Fange var ikke forgæves.

Dagen efter sin Hjemkomst gik Kongen tankefuld frem og tilbage i sit Lønkammer og lod sin Skriver opsætte et Brev til Pave Innocens, hvori han erklærede, at Knud Magnussens Slegfredsøn, Bisp Valdemar af Slesvig, som havde stræbt den hjælpsomme Kong Knud og ham selv efter Kronen og Livet og derfor nu i 7 Aar havde siddet fangen paa Slottene Nordborg og Sjøborg, vilde han nu efter Pavens Anmodning sætte paa fri Fod, paa den Betingelse, at den urolige og farlige Bisp af Paven strengelig blev tilholdet at forlade Riget, og ikke forene sig med dets Fjender, men drage til Rom og forholde sig rolig.

Denne Skrivelse blev ufortøvet affendt, og Kongen følte sig let og glad om Hjertet derved; thi han erkendte selv, at hans Broder Knud havde handlet ubilligt ved at berøve Bisp Friheden, og at han selv havde været strengere mod sin farlige Fiende, end hans velgrundede Mistanke, af Mangel paa Beviser, kunde retfærdiggøre.

Prindsesse Regitze og de ældste af Rigets Raad rystede paa Hovedet, da de hørte, Kongen vilde frigive Bisp Valdemar, og de ansaa denne hans Efterladenhed for en stor Statsfejl, som de, med al deres Agtelse for den fromme Dronning Dagmar, dog højlig dadlede hende for at være Skyld i.

En klar Vinterdag sad Bisp Valdemar ved Gitteret i Sjøborg Fangetaarn og fodrede en stor, tyk Ædderkop med levende Fluer, som han havde samlet i deres Dvale og bragt til Live ved Ildstedet. Han ømmede sig af og til ved Smerten i sine Fødder, som ved den lange Indesidden vare opsvulmede. Han var vel ikke længer smedet til Blokken, og han kunde, uden at hindres af Lænker, nu bevæge sig nogle faa Skridt i det snevre, vel tillaasede Taarnkammer; men han bevogtedes nøje, og gennem en skjult Aabning paa Muren kunde Slutteren se enhver af hans Bevægelser og bemærke alt, hvad han foretog sig. Bispens Aasyn var endnu langt mere vildt og frygteligt, end da Dronningen saa ham. Haar og Regle havde han ladet bolke; det røde Skæg var smudsigt og filtret, og han lignede mer et vildt Dyr, end et Menneske. „Sug, Stalbroder, sug!" — mumlede han og stirrede paa Ædderkoppen — „sug Livet ud af Millioner, til du bliver tyk som en Ox! saa skal du faa den store Spydflue med Scepter og Krone! men æde ham maa du ikke! — pine ham skal du, til han fer ud som jeg — til der ikke er mere Kød paa hans Ben, end en eneste Nøn kan fortære! Ha! — elendige, barnagtige Hævndrømme! syndige, ubisselige Tanker!" — Her for han op og straffede sig haardt med en Pœnitentse-Svøbe, og Slutteren hørte, hvor han vaandede sig under Slagene og bad.

„Til slig jammerlig og afmægtig Ondskab!" — mumlede nu Fangen igen — „til slige fornedrende Tanker har Tyranni og Mishandling nedværdiget en Kongeson. Ha, er det den onde, som fristet mig i det lille Uhyre der? — se, hvor ivrig den arbejder og piner sit Bytte! ret saa! — syng og spræt kun, Fange! du slipper ikke. Saaledes — ha, saaledes vil jeg se ham sprælle, saaledes tvæles og hildes ynkere ind i Forbœrvelsen! — Ti stille, Frister! ti stille! — vig fra mig, Satan!" — dermed slog han til Ædderkoppen og knuste den med Svøben. „Hvad gjorde jeg!" — sukkede han efter et Ophold sagte og nedslagen — „det var min sidste, min eneste Ven i Verden, min tro Stalbroder i Ørken. I syv Aar bar vi dog forligtes og levet fredeligt sammen — maatte jeg nu myrde dig, arme Djævel! forbi jeg ingen anden kunde knuse! — Nu er jeg da ganske ene i dette Helved" — sukkede han smerteligt — „og Fristeren rørte jeg dog ikke — nej, han staar udenfor og ler." En dæmpet ondskabsfuld Latter hørtes virkelig i Nærheden. Det var Slutteren, som morede sig over Bispens sære Fagter og troede, han var afsindig.

Som sædvanlig efter slige heftige Udbrud af Harme, Hævnlyst og Anger, bensank nu den ulykkelige Fange i en dyb Stilhed, og da kunde ingen uden Livsfare nærme sig ham. Af denne Dvale blev han med Sandsane forstyrret ved Højtrampen og Larm i Slotsgaarden. Han rejste sig forbitret og saa ud af Gitteret. Han saa et prægtigt Tog af Ridbere og Damer ride ind i det ydre Gaardrum, hvor Slotsfogden løb uralig frem og tilbage og hilsede ydmyg det fremmede Herskab.

„Er det nu blevet Skik ved Hove at rejse til Sjøborg, for at se den nye Nebuladnezar?" — mumlede Bispen og traf hastig sit Hoved tilbage fra Gitteret — „den Triumf skal de ikke nyde, at se mit elendige Aasyn!" Han bøjede derpaa sin Ryg med stor Bevarlighed og rullede en svær, opreven Gulvbisk for Døren. Det varede ikke ret længe inden han hørte Nøgler og Jernstænger raste, og Døren aabnedes paa Klem.

„Hvem er der?" — raabte han med forgiftig Stemme — „jeg vil ingen se! — jeg vil ikke vises til Stue, som en fangen Bjørn! Den første, der træder over min Dørtærskel, sønderriver jeg med mine Negle!"

„Der er en fornem Herre fra Ribe, som bringer eder et lykkeligt Budskab, Herre Bisp!" — sagde Slotsfogden i langt behagligere Tone, end sædvanlig — „han bringer dejlige Brevskaber fra Kongen og Paven."

„For Pavens Budskab lukker jeg op, for Kongens ikke!" — svarede Fangen og bortrullede Stenen.

„Da vilde Pavens Budskab kun lidet gavne eder uden Kongens!" — sagde Junker Strange og traadte ind ad Døren; men da han nu saa, hvem han talte til, veg han forfærdet et Skridt tilbage. „Gud forbarme sig! er I Bisp Valdemar?" — sagde han — „havde min Konge set eder saaledes, havde I visselig ikke siddet her saa længe. Jeg kommer hid for at forkynde eder Frihed!" — vedblev han og overrakte Bispen Kongens skriftlige Befaling til hans Frigivelse.

Et Glimt af Glæde for over Fangens stumle Aasyn, men da han saa Kongens Navn og Segl, blev hans Ansigt mørkt igen. „Giv det til min Bøddel her!" — sagde han og pegede paa Slotsfogden, som stod frygtsom i den halvaabnede Dør. — „Han kan modtage Befalinger af eders Konge, jeg ikke. Men lad se, hvad skriver den hellige Faber? han er min eneste Herre og Øverighed i Verden."

Junker Strange overrakte ham nu Pavens Brev, hvori den fangne Bisp truedes med Kirkens Band, hvis han ikke øjeblikkelig efter sin Frigivelse drog til Rom og afholdt sig fra al Forbindelse med Kongens Fjender.

„Saa det var Betingelsen!" — sagde Bispen bitter — „Herodes og Pilatus altsaa Venner! — Nu vel! hils da eders Konge, Hr. Ridder! og sig ham, at jeg rysted Støvet af mine Fødder paa Grænsen af hans forbandede Land og sætter aldrig min Fod mere paa dansk Grund, saa længe han bærer Krone og Scepter! hvor længe det skal vare, ved ingen af os; men der er en stor Hævner over os alle. — Og nu afsted!"

„Endnu et, ærværdige Herre!" — sagde Junker Strange — „jeg har medbragt eder et uventet, behageligt Rejseselskab, som I dog ikke skulde lade eder se for i denne sørgelige Stiftelse; det er eders højfyrstelige Søster, Hertuginde Jutta af Sachsen, som ved Efterretningen om eders Frigivelse selv er rejst hid for at afhente eder."

„Min Søster Jutta!" — raabte Bispen og syntes et Øjeblik at have forvundet al sin Harme — „saa er der dog et Menneske til endnu, som bekymrer sig om mig! — hvor er hun? jeg vil se hende!" —

„Dog ikke i denne Stiftelse, ærværdige!" — indvendte Junker Strange og stillede sig i Vejen for ham — „I vil forskrække hende — har I da ingen andre Klæder? Faa dog Haar og Negle menneskelige!"

„Nej, nej, Hoffnog! saaledes — just saaledes skal hun se mig — saaledes, som I har tilredet mig, skal Hertug Bernhards Gemalinde se mig, at hun kan vidne for Tyskelands Fyrster, hvorledes man i Danmark behandler en kongelig Prælat, og en viet, kristelig Biskop!"

Med disse Ord stødte den voldsomme Bisp baade Junker Strange og Slotsfogden til Side og styrtede som en rasende ud af Døren. Da han kom ud af Taarnet og indaandede den fri Luft i Slotsgaarden, saa han sin Søster, som ilede blegnende imod ham fra Slotstrappen, og han styrtede afmægtig til Jorden.

Da han opslog sine Øjne igen, saa han sig paa en Løjbænk i Slottets Forsal og i sin bekymrede Søsters Arme.

„Broder, Broder! arme, mishandlede Broder!" — jamrede den bleg, aldrende Dame, idet hun græd og trev sine magre Hænder, saa de gyldne Ringe faldt paa Gulvet — „skal jeg saaledes se dig igen!"

„Jutta! er det dig!" — sagde Bispen og rejste sig vaklende — „ja rigtig! men du lender mig vel næppe? ja, se kun ret paa mig og lad dette Elendighedens Billede ikke udslettes af din Sjæl, før det er betalt, hvad der i syv lange Aar er skrevet paa Regning med Gift og Galde?"

„Ak, styrt dig, kære Broder!" — sagde den bekymrede Hertuginde og rakte ham med bævende Haand et Bæger Vin, som Junker Strange havde ladet bringe — „styrt dig, arme Broder! at vi kan komme bort her fra og aldrig se denne Jammerens Bolig mer!" Derpaa tog hun en liden Guldkam frem af sin Sidebrask og redte hans Haar og Skæg —

„Og for hver Lok, hun hannem redte,
da fældte hun mødige Taare" —

hedder det endnu derom i den gamle Folkesang.

„For mig skal du ikke græde, kære Søster!" — trøstede han hende halvt sagte — „lever jeg et Aar og er tarv, fuldt vel skal jeg hævne min Harme!"

„Ak, ti dermed!" — hvislede Hertuginden ængstelig — „kommer du atter paa Sjøborg Taarn, ser jeg dig aldrig mer."

Junker Strange var lydhør, og intet Ord var undgaaet hans Opmærksomhed; men han var selv inderlig bevæget ved at se den stolte Bisp i saa nedmyget en Forfatning, og de Trufelsord, der ved hans Frigivelse nu faldt ham af Munden, anfaa den gudmodige Ridder kun for ufrivillige Ytringer af den ulykkeliges spændte og sygelige Stemning. Med en Skarlagens Riddertappe skjulte Hertuginden nu sin Broders smudsige og forrevne Fængselsdragt. Derpaa fulgte hun ham ned ad Slotstrappen og lod ham løfte paa en afstadig Ganger; thi han var for svag til selv at stige i Sadelen. Saa hurtigt, som hans Kræfter tillode det, forlod Bisskop Valdemar saaledes med Hertuginden og hendes Følge Sjøborg Slot og rejste strats ud paa Landet. Han vilde først begive sig til sin Svoger Hertug Bernhard af Sachsen, for derfra, som det hed, at fortsætte Rejsen til Rom, saasnart hans Sundhedstilstand gjorde det muligt.

Junker Strange havde med Deltagelse taget Afsked med Hertuginden og hendes tavse Broder, hvorpaa han med sit Følge var redet langsomt og tankefuld tilbage til Ribehus. Da den brave, ærlige Ridder atter stod for sin Konge i det lønlige Gemak og fortalte, hvorlunde han havde røgtet sit Ærinde og med hvilken Ynk han havde set paa den høje, fyrstelige Fange, saa han Taarer i Kongens strenge Øjne og greb hans Haand med Varme. „Tak, fordi I betroede mig dette Budskab, Herre Konge!" — sagde han — „hvor vel det ikke var lysteligt: jeg har set mangt et sørgeligt Syn i Verden, men Gud lade mig aldrig overse sig en Mand i Fængsel og Nød! det stærer mig altid dybt i Hjertet at se medfødt Hæderlighed fornedret."

„Har jeg gjort ham Uret" — sagde Valdemar — „saa tilgive Gud mig det i Naade! har jeg nu handlet ulogt ved at give ham fri, som man jo siger, og vil jeg snart faa Skam og Skade til Tak, saa er det dog bedre at lide end at gøre Uret. For hvad der staar i Stjernerne raader dog ingen Magt og Klogskab i Verden."

Junker Strange troede ikke at burde forbølge sin Konge de Trufelsord, den befriede Bisp havde udskjødt i sin Heftighed, og Kongen faldt i dybe Tanker derved.

„Du skal se, han gaar ikke til Rom!" — sagde Valdemar bitterlig — „han trodser Pave, som Konge, den stolte! og ægger snart alle mine aabenbare og hemmelige Fjender til Hævn."

„Men saa rammer den knusende Bandstraale ham, hvis den hellige Faber, som man siger, er en Mand af Ord og ingen Nathue" — indvendte Junker Strange. — „Slaar Bispen sig til eders aabenbare Fjender, Herre Konge! saa ved vi jo, hvor vi kan træffe ham med Sværd og Skjold. Men I talte om hemmelige Fjender; dem kan ingen brav Mand vogte sig for. Hvem mener I med dem?"

„I Fortrolighed, Strange!" — svarede Valdemar — „Keisser Otto har jeg vist vigtige Tjenester! han kalder mig vel ogsaa Broder og Ven, saa længe han behøver min Arm mod den selvgjorte Keisser Philip og Hertugen af Schwaben; men tror du, han har glemt, han er Henrik Løves Søn, og at jeg blev ved Baabenmagt Henrik Løves Arving? Jeg tror ikke den vanslægtede Løveunge bedre, end mine egne tvungne Lehnsmænd i Venden og Schwerin. Af Bisp Valdemars Svoger i Sachsen kan jeg nu heller intet godt vente mig. Husker du hvad Hertug Bernhard sagde, da han saa Henrik Løves store Kobberløve i Brunsvigs Slotsgaard?" „hvor længe vil du med aaben Strube vende dig mod Østen," sagde han, „hold op dermed! du har hvad du vil; vend dig nu mod Norden!" — „Se, det Ord glemme de tyske Fyrster og Keisser aldrig. — Men lad Løven komme med sin aabne Strube og med hele sin Yngel! den skal finde mig lysvaagen."

Med disse Ord gik Valdemar med store Skridt ud af Døren, og Junker Strange fulgte ham til Raadet.

Nogen Tid var forløben, og det Uvejr, Kongen havde set optrække imod sig, var nu ikke langt borte. Den indbyrdes Uenighed i Tyskland mellem de to Keisere og deres Partier syntes at ville ophøre. Philip havde til Mortensdag 1207 sluttet Baabenstilstand med Keisser Otto; han drog nu med en mægtig Hær, i Forening med flere tyske Fyrster, mod Norden, og man troede, det gjaldt et Anfald mod Danmark. Samme Bud, som bragte Kongen denne Tidende, overbragte ham ogsaa den vigtige Nyhed, at Bisp Valdemar havde fundet Beskyttelse hos Keisser Otto og var, til Trods for Pavens Befaling, saa vel af gejstlig som verdslig Menighed valgt til Ærkebisp i Bremen.

Harmfuld over disse Efterretninger, havde Kongen strats ladet Grev Albert og Bisp Peder kalde til sig. Den strenge, rolige Feltherre og den ivrige Bisp stode allerede tavse og forventningsfulde i Gemakket, medens Kongen endnu gik heftig op og ned ad Gulvet med de vigtige Brevskaber i Haanden.

„Læs!" — sagde Kongen og overrakte dem Brevene, som de læste og tilbagegave.

„Hvad agter I at gøre? min kongelige Fiende!" — spurgte Grev Albert uden at forandre en Mine i sit Ansigt.

„Ærkebisp? — den formaste ige!" — udbrød Bisp Peder heftig og betragtede Kongen med urolig Iver.

„I se, det er ikke Tid at sidde længer rolig hjemme!" — sagde Kongen — „min kære Fætter Bisp er Stolt i alt. Ham er det, som har bidset mig alle Tydskelands Djævle paa Halsen. Han drømmer not alt, at han er Pave, og fra Bremens Ærkebispestol vil han skaffe mig mer at gøre, end alle de andre tilsammen. Men hvis min Plan er lagt: lad Hæren øjeblikkelig sammenkalde, min tro Søsterson! Vi maa ikke give Philip Tid til at sætte Fod paa dansk Grund. Og I, gæve Bisp Peder! I skal være min Talsmand i Rom. Drag ufortøvet bid og gør Indsigelse paa mine Vegne mod Bisp Valdemars Valg til bremisk Ærkebisskop! Jeg skal give eder Brev og behørig Fuldmagt med. Det er af ingen ringe Vigtighed jeg stoler paa eders Iver og Dygtighed. I holder eder ufravigeligt til Parens egne Ord og den udtrykkelige Bestemmelse for Bisp Valdemars Frigivelse!"

Med disse Ord afskedigede Kongen dem begge. Dagen efter drog han selv med Grev Albert og sine Ridbere, i Spidsen for en lille, udvalgt Hær, mod Rigets Grænser, medens Bisp Peder, ledsaget af sin gamle, tro Martin og tvende bevæbnede Svende, med stort Ilmod begav sig paa Vejen til Rom. Kongens Brev og [illegible] havde han forsigtig gemt i sit Underkjortel.

Sjette Kapitel.

Over en Maaned var forløben. Bisp Peder havde rejst Nat og Dag. Den største Del af Rejsen var gaaet taaleligt for ham. I et fortrøget og smudsigt Herberg imellem Terni og Rom sad han en Aften, gennemblødt af Regn, i den almindelige Gæstestue. Han lod Martin tørre Rejseklæderne ved Ildstedet, medens han ved det faa pælede, smudsige Bord forfriskede sig med et Bæger Orvieto-Vin.

„Saa vidt kom vi da!" — smaasnakkede Martin — „og i Morgen ved denne Tid kan vi se, om Gud vil, være i Rom. Det er, min Tro, et herligt Land dette Welschland, naar de stakkels Folk kun ikke vare saa enfoldige: forlanger jeg en Kande Øl, kommer de mig altid med den fordømte Olie; det er alt det, de ved hvad en Flaske Vin er for noget. Herre Bisp!" — sagde han nu højt — „nu er Rejsekappen tør; vil I nu tage den paa og lade mig faa Kjolen tørret! I er, Gud hjælpe mig! i Stand til at faa en Feber paa Halsen; saaledes som I farer affted og bryder Jer hverken om Regn eller Uvejr. Rom løber jo ikke fra os, ved jeg."

Bispen lod ham snakke og gav ham Kjortelen, medens han svøbte sig i Kappen og tænkte paa den latinske Tale, han vilde holde for Paven.

„Det maa dog not nære Snak med alle de Røvere, der skal bære her til Lands!" — vedblev den snaksomme Martin — „endnu har vi jo ingen set; men nysgerrig er man her som Potter. Før var jeg nær aldrig sluppen fra en Tyster, som med Djævels Vold og Magt vilde vide hvem vi var, og i hvad Ærinde, vi rejste."

„En Tyster?" — spurgte Bispen og blev opmærksom — „hm! hvad svarede du ham da?"

„Jo, jeg svarede, hvad sandt var, at min Herre var en fornem Bisp fra Danmark, Kongens bedste Ven, som rejste med vigtigt Bud og Brevskab til Paven — og at jeg var" — —

„Dum Sladder og Pral!" — afbrød Bispen ham fortrædelig — „hvem bad dig om at gøre nogen Tale derpaa?"

„Om Forladelse, strenge Herre Bisp; hvis jeg dertil har forset mig!" — svarede Martin og tabte Kjolen af Haanden — „jeg kunde gerne bundet ham noget paa Ærmet; men I plejer jo aldrig at kunne lide, nogen Menneskesjæl inder: dermed siger I jo, vi gør Venskab og Kammeratskab med Djævelen — Kors bevare! og havde jeg sagt andet, havde jeg jo aabenbart løjet."

„Du kan tie, hvor Tale ikke baader!" — sagde Bispen heftig. — „Her troede jeg mig dog sikker for din Snaksomhed, siden du ikke forstaar et Ord af Sproget; i Tyskland troede jeg ikke heller du var stærk."

„Ak, Herre Bisp! jeg hjælper mig som jeg kan" — svarede Martin — „det Latin, jeg lærte i Kapitelskolen, kommer mig her godt til Pas. Men vil I ikke tage Brevtasken selv til Jer, Herre! — jeg er bange, den skal komme Ilden lidt for nær."

„Gudsbød! min Brevtaske!" — raabte Bispen og fore heftig op — „giv hid! den maa ikke komme fra mit Bryst: den er mig vigtigere, end alle vore Rejsepenge." Derpaa tog han den vaade Kjortel paa igen.

Bispen og den gamle Martin havde under denne Samtale ikke bemærket, at en høj, tavs Pilgrim var kommen ind i Stuen til dem og havde sat sig i en mørk Krog ved Døren. Nu kom ogsaa Husværten ind med et Par fremmede, bevæbnede Ryttere, som talte slet Italiensk og syntes at være Tyskere.

„I skal altsaa følge den fromme Hr. Pilegrim til Loretto?" — sagde Værten frittende — „det maa være en tung Gang for en fornem Herre, især naar han har svulne Fødder; men at han ikke maa tale et Ord paa hele Rejsen, synes mig dog næsten den værste Poenitentse. Ak, du kære Herre Gud, hvad kan man ikke komme til at love den hellige Jomfru, naar man er i Nød og Betryk! jeg har saamænd selv en Gang lovet hende ikke at spørge nogen rejsende om hans Navn i et helt Aar, for en fordømt Stregs Skyld."

„Det Aar er da vel ude!" — skæmtede en af de fremmede Ryttere.

„Ja for længe siden, kære Sjæl! og slige Løfter gør jeg aldrig mere. Man maa dog jo vide, hvem man har under sit Tag, at man ikke skal huse Røvere og Kættere. En anden Sag er det med Folk, som den fromme Pilegrim der, som et helligt Løfte berøver Navn og Mæle. Men Maaltidet er beredt, mine Herskaber! Vi spise vel alle af samme Fad? For saa vidt vi trænge til Føde, ere jo alle den kære Guds Skabninger lige."

(Fortsættes.)